

[Finansministeren.]

gengiver en gallupundersøgelse af befolkningens indstilling til kildeskat. Det viser sig heri, at ikke mindre end 85 pct. af de adspurgte går ind for at bevare ordningen, mens kun 7 pct. af de adspurgte siger, at den tidligere ordning var bedre; 8 pct. ved ikke. Der er altså slet ingen tvivl om, at et meget stort flertal, en overvejende majoritet i den norske befolkning er glad for den kildeskatteordning, de har fået. Det forekommer derfor også på denne baggrund mærkeligt, at vi herhjemme skulle være så fantastisk meget imod en kildeskatteordning, når man har den i Norge, Sverige, Finland, England og Vesttyskland. Jeg har netop her i frokostpausen haft fornøjelsen af at tale med en gammel kammerat, der er hjemme fra Amerika, og han fortalte mig, at også i Amerika har man kildeskat, og der er ingen, der er sure af den grund; man synes, det er ganske udmærket.

Jeg synes, at også Danmark nu skulle bevæge sig fremad på dette område og finde en ordning, som tilfredsstiller lønmodtagerne. Man siger jo, at lønmodtagerne på en vis måde kommer tættere ind på livet af skattekravet, og at de måske bliver stillet over for at skulle betale lidt mere, end de ellers skulle. Man kan også sige, at de skal betale af den aktuelle indtægt, og at det måske kan betyde, de kommer til at betale lidt mere, end de ellers skulle betale. Men jeg synes ikke, betragtningen kan holde, for man må jo erindre, at også for de selvstændige erhvervsdrivende skal der jo til syvende og sidst foretages en beregning, som kan give anledning til, at de kommer til at betale en vis rente af den skat, de mangler i at have betalt det fulde beløb.

Jeg tror, at det af de allerfleste lønmodtagere — og det må være det afgørende — betragtes som en fordel, at man kommer til at betale skatten på denne måde, så man bliver færdig med sin skat, imens man tjener sin indtægt. Det er det, der er det afgørende. Det er muligt, at man kunne finde visse andre forslag til at løse nogle af problemerne, og jeg mener da heller ikke, man skal lægge sådanne forslag på is; man kan udmærket godt gå videre og se, hvor der er forhold, der kan ændres og gøres bedre allerede under det nuværende system; men der er ikke nogen tvivl om, at det over-

vejende antal lønmodtagere føler, at de har for mange besværligheder med skatten, som det er nu. Jeg skal ikke her fordybe mig i alle disse ting, vi kender så udmærket. Det er ikke kun, når indtægten er faldende; det er i høj grad også, når indtægten er stigende, fordi man allerede ved udsigten til en stigende indkomst er opmærksom på, at man senere kan komme ud for en ganske betydelig skattebetaling. Det gælder ikke mindst, når der er tale om, at hustruen skal tage et arbejde, men det gælder jo også ved ekstraarbejde for mandens vedkommende. Vi kender alle sammen det synspunkt, at det ikke kan betale sig at tage arbejde, for hvis man får den og den store indtægt, vil skatten senere stige til det og det niveau, og så skal man altså af med en hel masse penge. Det drejer sig altså ikke bare om de problemer, der hænger sammen med en faldende indkomst i en given situation, men i høj grad også om, at folk er bange for at tage ekstraarbejde og bange for, at man senere, hvis hustruen går i arbejde, vil få et sådant smæk skattemæssigt set, at familien ikke kan klare det.

Derfor er der flere og flere, som indstiller sig på den tanke, at det ville være bedre, hvis man havde betalt skatten, mens man tjente indtægten, og jeg tror, at den tanke trænger frem; jeg tror også, at vi her i landet kommer til at gennemføre kildeskat, sådan som man har gjort det i andre lande.

Må jeg komme med en enkelt bemærkning i anledning af det, der blev sagt om, at den eneste fordel ved den konjunkturregulerende skat var fordelene for finansministeren. Det ærede medlem hr. Niels Westerby har sådan set svaret på det og givet et godt svar, som jeg kun kan understrege. Jeg vil dog tilføje, at jeg synes, at det er lidt uheldigt — jeg ved godt, at det ikke er blevet sagt for at genere mig personligt, at det er finansministeren, der alene har fordelene, at det er ham, der sidder og skraber pengene ind o. s. v., og det er ikke, fordi man bruger udtrykket finansministeren, at jeg vender mig imod det; men der ligger jo deri, synes jeg, en helt gal tankegang, dette med, at den væmmelige stat nu skal til at skrabe pengene ind fra borgerne. Skulle vi ikke snart kunne komme væk fra denne indstil-